

MALIN STEN

**ZAUVEK
SREĆNI**

Preveo sa švedskog
Igor Solunac

■ Laguna ■

Naslov originala

Malin Stehn

LYCKA TILL

Copyright © Malin Stehn 2023

Published by agreement with Paloma Agency

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Lukasu i Elviri

Prolog

EMILI

Leži tu odmah ispod kosine. Peševi fraka presavijeni su mu ispod leđa, desna ruka podvijena pod neprirodnim uglom, a obraz mu postojano počiva u orošenoj travi. Izgleda kao da spava.

„Emili Brant?“

Visoki policajac mi prilazi. Svetlosni snop baterijske lampe preleće preko parka, pa drveće i žbunje zasvetle u zelenoj boji da bi se gotovo istog časa ponovo stopili s tamom.

„Nilsen“, kažem. „Emili Nilsen.“

„Vi ste ga pronašli?“

Policajac pokazuje glavom u pravcu kosine. Podignem pogled i ugledam pun mesec kako poput blede disko-kugle visi nad moreuzom. Lep je kao slika, volela bih da ostanem u njoj, ali me jako svetlo baterijske lampe vraća nazad. Pitanje se ponavlja i ja odmahujem glavom, zaljuljajući se.

„Hoćete da sednete?“

Hvata me za zglob, a ja zabijam potpetice u zemlju, skupljajući haljinu.

„Ne, dobro sam.“

„Znači, niste ga vi pronašli?“

„Naši gosti...“ Podižem lice naviše. „Kako... Šta da radimo s njima?“

Ne odgovara, već me odvodi odatle.

Krećemo se polako šljunkovitom stazom. Telo mi je istovremeno teško i lako kao perce, stopala posrću.

Službe su već na licu mesta. Ambulantna kola i dva policijska automobila nemarno parkirani u dvorištu. Izgledaju kao da im tu nije mesto, ne bi trebalo da su ovde. S terase zamka čuju se uznemireni glasovi. Žene i muškarci, svečano obučeni, tiskaju se oko niske ograde, zureći u park obavijen tamom.

Kada smo stigli do stepeništa na terasi, žamor zamire. Imam osećaj da se svi okreću i bulje u mene. Kroz zamagljeni filter suza vidim kako mi bele potpetice prelaze s jednog stepenika na drugi, dozvoljavajući policajcu da me odvede do staklenih vrata.

Toliko je ljudi, a tako je tiho.

Međutim, čim zakoračim preko praga u trpezariju, tišina se prekida. Zvuk dopire ispod parka. Počinje kao tih jecaj, a zatim se pretvara u vrisak.

Duboko očajanje preseca avgustovsku noć.

Svadba

ANIKA

Jutarnje sunce probudilo je muvu koja mi tvrdoglavo zuji oko glave. Dugo pokušavam da je zanemarim, još uvek u polusnu. A onda se ražestim. Zašto prokletinja mora da se vrti oko mene? Moj stan nije veliki, ali ima dovoljno mesta za obe. Kad mi i treći put sleti na nos, pljesnem je rukom, uspevši jedino da sebi opalim šamar.

Konačno je stigao. Dan koji oko sedam meseci uporno nastojim da potisnem. Subota obeležena velikim crnim krstom u mom kalendaru. Podižem ćebe koje mi je noćas poslužilo kao pokrivač, pipam po dvosedu i pronalazim telefon između dva jastuka. Napuknuti ekran prikazuje četvrt do šest. Potrebna su mi bar još dva sata sna. Najmanje. Međutim, mozak se probudio i biće nemoguće ponovo zaspati.

Glava mi klone na ukrasni jastuk, telefon klizi iz šake i završava na tepihu ispod stočića. Zatvaram oči, ležim potpuno mirno i istovremeno osećam potmule damare iza čela. Zašto sam sinoć pila? Ako postoji jedan dan u celoj godini kad je trebalo da budem odmorna, to je danas.

Gde mi je bila pamet?

Istina je da sam dobro promislila. Bio je petak uveče posle duge radne nedelje. Živci su mi popustili i znala sam kako

neću moći da zaspim bez alkohola. Nameravala sam da uz picu popijem čašu crnog vina, najviše dve. Prazna kutija vina na stolu pored mene govori mi da sam verovatno popila malo više od toga. Muka mi je. Je li to zbog vina ili današnjeg dana, teško je reći.

Muva se usmerila ka prozoru i navalila na okno zadivljujućom žestinom. Brojim na prste. Za sedam sati moram se spremiti, spakovati torbu i ručati. Za sedam sati moram biti spremna da sednem za volan. Put do tamo mi se čini potpuno nemogućim. Kao planinski uspon. Ili možda više poput pustinja. Jezik mi se lepi za nepce, ali ne znam ni kako da se nateram da ustanem s dvoseda i popijem vode.

Međutim, ono što me naposljetku čeka biće daleko gore od priprema. Zajedno s mojom odanom saradnicom Pirko, provela sam nekoliko sati pokušavajući da smislim izgovore. „Već sam rezervisala putovanje“, „Mačka mora na operaciju“ ili „Muči me stomak“, samo su neki od predloga koje smo iznele. Ipak, nema prihvatljivih izgovora. Uz to, pretpostavljam da mikroskopski deo mene *želi* da prisustvuje. U suprotnom, ne bih pristala, zar ne?

Pismo je ležalo na otiraču jedne srede polovinom januara. Upravo sam se vratila s posla, a prethodno svratila do prodavnice. Ledena kiša uobičajena za oblast Skone, udružena s jakim vetrom, naterala me je da povučem rajsferšlus jakne do kraja, a kapuljaču navučem preko pletene kape i čvrsto vežem. Virili su mi samo nos i naočare.

Od prvog trenutka znala sam da nešto ne valja. To je imalo veze s bojom koverta – bledoroze – i što sam prepoznala rukopis. Rukopis moje ćerke.

To i nije bilo neko veliko iznenađenje. Ipak, srce mi se uzlupalo čim sam spazila neobična srebrna slova na odštampanoj kartici. U još uvek zakopčanoj jakni sručila sam se na stolicu pored radnog stola, zavukla kažiprst ispod jezička koverta i odlepila ga. Papir mi se zalepio za znojave prste, a naočare su

mi posle šetnje bile zamagljene, ali nisam imala poteškoća da pročitam tekst.

Upišite datum!

Venčaćemo se 24. avgusta 2019. godine.

Poziv i više pojedinosti uslediće kasnije.

Emili i Vilijam

Od tih reči se i dalje naježim i podvučem noge pod cebe. Izgleda da je muva odustala od pokušaja bekstva. Još uvek zuji, ali zvuk je donekle utihnuo.

Volela bih da sam negde drugde. Ili još bolje, volela bih da sam neko drugi. Nije trebalo da bude ovako. Ali lakomisleno je očekivati da možeš da planiraš svoj život. Život se odvija svojim tokom, i ako pokušaš da ga osmisliš, razočaraćeš se.

2

EMILI

„Volim te.“

Vilijam me ljubi u znojavo čelo pa se kotrlja na svoju stranu postelje. Mirno leži na leđima, zadihan.

„I ja...“ Reči ispadaju s prekidima. „Volim i ja tebe.“ Pogled na sat mi oduzme dah. „Au, Vilijame! Moramo da požurimo. Ovo nismo uračunali.“

Dočekuje me par sjajnih plavih očiju.

„Za to si u potpunosti ti kriva.“ Osmehuje se. „Možeš samo sebe da okriviš što si tako neodoljiva.“

Sednem u postelji, munem ga postrance i kliznem do ivice kreveta.

„Ajde, diži se!“; dovikujem na putu do kupatila. „Još malo i treba da budeš kod Ibea, zar ne?“

„Opusti se, dušo. U potpunosti vladam vremenom.“

Uletim pod tuš, otvorim slavinu i zatvorim oči. Ne mogu da verujem da je konačno stigao, taj dan koji sam tako dugo priželjkivala. Čitav događaj je već sačuvan kao film u mojoj glavi. Tačno znam kako ga treba urediti, koja muzika da bude u pozadini i kako da izgleda konačna slika. Isto važi i za fotografije. Čuvam ih pred očima i mentalno su raspoređene u

albumu uspomena pod nazivom *Naša ljubav*. Ili kako god se to već zove.

„Jesi li dobro?“

Od Vilijamovog glasa poskočim. Gura glavu u tuš-kabinu i ja otkačim tuš, usmeravajući mlaz pravo napred. U poslednjem trenutku se skloni i izbegne ga.

„Izvini.“ Vilijam se smeje s druge strane matiranog stakla. „Nisam mogao da se suzdržim.“

Dok brijem noge, razmišljam o preostalim obavezama sa spiska. Više nije veoma dug, većinu tačaka sam završila.

Tokom protekle godine potrošila sam maltene sve slobodno vreme u prikupljanju ponuda raznih prostora za venčanje, isprobavajući jelovnike za obrok od tri jela i u potrazi za savršenom haljinom. Izabrala sam cveće, rezervisala muzičare i fotografe, osmislila pozivnice, kartice sa imenima i spisak pesama. Sa sigurnošću mogu da kažem kako sam imala koristi od toga što radim u marketinškoj agenciji. Kao koordinatorka, lično se ne bavim dizajnom, ali saradnice su mi pomogle da izaberem vrstu papira, boje i fontove za štampani materijal.

Pošto je Vilijam morao da se posveti poslu, u jednom trenutku je predložio da zatražimo pomoć stručnog organizatora zabava. Nakon pažljivog razmatranja rekla sam ne. Nisam želela da neki neznamac osmišljava naš veliki dan. Dvorac Erenes sam otkrila sasvim slučajno. Neka devojka u teretani mi je pokazala post na *Instagramu*, pogledala sam internet stranicu i odmah znala da je to pravo mesto za nas. Romantično i raskošno, baš kako i treba da bude.

Vilijam je pozvao *Hent i vekan*. Bolje rečeno, morali su da plate kako bi bili jedini predstavnici štampe koji će prisustvovati našem venčanju. Učinilo mi se pomalo jeftino što se prodajemo žutoj štampi. S druge strane, dobro je imati ograničen broj novinara.

Smenjujemo se pod tušem i oblačim kućni ogrtač, vraćam se u kuhinju i nastavljam sa užurbano prekinutim doručkom.

Osmeh mi razvuče usne kad se setim kako me je jurio sve do spavaće sobe. Niko ne može da me izbaciti iz ravnoteže kao Vilijam, a izgleda da su osećanja obostrana. I posle pet godina teško nam je da skinemo ruke jedno s drugog kad smo zajedno. Volim, volim, volim ga. On je ljubav mog života i nikad ga neću pustiti.

„Oдох sad.“

Vilijam se obukao i spustio torbu za vikend na stepenice. Duga kesa za odelo visi na ogradi.

„Brzo si se sredio.“ Prilazim i oslanjam mu glavu na grudi.
„Jesi li uznemiren?“

„Nimalo.“ Poljubi me u teme. „Na sve si mislila.“

Odmaknem se.

„Jesam. Muči me samo jedna sitnica.“

„A to je?“

Deluje kao da iskreno pita.

„Mama.“

„Ah.“ Prilazi stepeništu i hvata dršku kožne torbe. „Ne brini. Sve će biti u redu. Neće se valjda osramotiti u javnosti?“

„U svakom slučaju, prošlo je dosta vremena.“ Odmahujem glavom, uglavnom da bih se oslobodila neprijatnog osećaja koji me zapravo ne napušta. „U pravu si, prestaću da brinem.“

„Pozdravi Sisi i Amandu.“ Vilijam mi pošalje poljubac pre nego što skine kaput s rukohvata. „Već mi nedostaješ.“

Čelična konstrukcija stepeništa škripi mu pod nogama i ubrzo nakon toga ulazna vrata se zatvaraju. Čvršće stežem kućni ogrtač oko sebe i prilazim prozoru da mu mahnem. Uspevam da primetim Vilijamovu ispruženu ruku tik pre nego što je nestao s vidika. More svetluca preda mnom, a na obzoru je obris Eresundskog mosta koji povezuje Malme i Kopenhagen. Muškarac trči s velikim slušalicama na ušima i zavija iza ugla kod *Bara Italija*, turistička grupa se fotografiše na špicu Titanika. I sunce sija, baš kao u mojim snovima.

Sklanjam se s prozora, pronalazim telefon i otključavam ga. Dvadeset četvrti avgust. Ne mogu da verujem da je došao naš dan. Ništa ga neće pokvariti – ništa ga *ne može* pokvariti.

Ni Erik. Ni mama.

Osećam treperenje u stomaku. Moj brat retko pravi ispade, ali na mamu se čovek ne sme osloniti. Jesam li ispravno postupila što sam je pozvala?

Kao i vremenske prilike, Anika Brant je jedna od retkih stavki mog istančanog osmišljavanja venčanja kojom ne mogu da upravljam. Znam šta oseća prema Vilijamu. Svakome ko poznaje ili je nekad poznao našu porodicu jasno je šta misli o njemu. Mama to nikad nije krila. Baš suprotno. Rastrubila je svoje mišljenje svakome ko je želeo da sluša.

Kad smo Vilijam i ja počeli da izlazimo, mislila sam da će omekšati i da će ga videti onakvog kakav je danas. Nadala sam se pomirenju. Novi početak za mene i mamu, za mamu i Vilijama, kao i za naše porodice. Međutim, ni veridba ni planovi za venčanje nisu imali željeni učinak, već nas je svaki korak još više udaljio. Mama se ponaša kao derle i maltene jedva razgovara sa mnom otkad smo joj saopštili da ćemo se venčati.

Tata je obećao da će pripaziti na nju i malo mi ga je žao zbog toga. Trebalo bi da uživa u večeri umesto da nadzire polupijanu bivšu ženu. Međutim, osećam izvesnu odgovornost prema Vilijamu. S obzirom na sve što je mama rekla i uradila, ne želim ništa da prepustim slučaju. Ne treba zaboraviti da je Vilijam sad javna ličnost. Ljudi su ljubomorni na njegov uspeh, a takvi ljudi traže mane.

Bilo bi neverovatno neprijatno kad bi se mama napila pred gostima i pozvala novinare. Međutim, kakva bih ja to ćerka bila da nisam pozvala rođenu majku da učestvuje u najvažnijem danu mog života?

3

ERIK

„Šta si uradio s frakom?“ Nikini koraci se približavaju i ja pustim crnu tkaninu, brzo povlačeći rajsferšlus. „Nisi se predomislio?“, kaže, a zatim nastavlja u istom dahu: „Nemoj da izgledaš kao da ti je laknulo. Samo me je zanimalo da li želiš da se presvučeš sad ili kasnije?“

Na trenutak sam stvarno pomislio da govori o venčanju.

„Razumem. I nisam se predomislio. Presvući ću se kad stignemo tamo.“

Uzima kesu sa odećom, vraća se u hodnik, ali se zaustavlja na pola puta i okreće se.

„Kako si?“

Grlo mi se steže.

„Dobro sam.“ Progutam. „Zašto?“

„Deluješ pomalo potišteno.“

„Oh.“ Pokušavam da se osmehnem, ali mi ne polazi za rukom. „Ma to je zbog Vilijama i... cele priče. Iznajmili su čitav prokleti dvorac.“

Nika odgovara na moj osmeh.

„Verovatno nije iznajmio čitav kompleks“, kaže. „Erenes ima prostor za konferencije i spa centar. Mislim da ima više zgrada.“

„Nije važno“, promrmljam. „Dvorci, svečano oblačenje i... Već sam pomalo umoran. Koga to želi da zadivi?“

„Svoje goste, valjda.“ Nika slegne ramenima. „Ili čitav svet. Ima sto hiljada pratilaca na *Insti*, zar ne? Sem toga, verovatno nije sâm doneo odluku. Sigurna sam da je tvoja sestra umešala prste.“

Uzdahnem i bacim pogled kroz prozor. Do jeseni ima još nekoliko meseci, ali se u obližnjoj šumici zbog letnje suše već primećuju žuti listovi. Lepo je živeti u centru grada, a opet imati šumu tako blizu. Nikad nisam zažalio zbog izbora mesta studiranja. Geteborg ima brojne prednosti. Za razliku od drugih studenata, nisam živeo u domu, nego sam odmah kupio stan. Na agentovom licu se videlo da nije navikao da posluje sa studentima u dvadesetim. U svakom slučaju, novac nije predstavljao prepreku.

Ponovo se okrenem ka Niki.

„Zbrisaćemo čim završimo s doručkom sutra. Neću da bespotrebno ostanem ni minut.“

„Razvedri se, Eriče. Razmišljaj o tome kao o mini-odmoru.“ Zna da ću se usprotiviti i podiže ruku da me učutka. „Dobićeš dobru hranu, vino i hotelski doručak a da te to ništa ne košta. Zar to nije lepo?“

Večera i noćenje u dvorcu Erenes, zvuči sjajno. Samo ako ne moram da upoznajem mnogo ljudi koji me podsećaju na sve ono što jedino želim da zaboravim. Mesecima sam bio odlučan da ne idem, ali Nika me je sprečila da se predam vrtlogu osećanja. Baš kao i tata, trudila se da me podstakne da to sagledam iz ugla moje sestre.

„Emili želi da dođeš, inače te ne bi pozvala.“ Poslednjeg dana kad je trebalo da potvrdim, poslao sam mejl na adresu s pozivnice i prihvatio. Slagao sam kako moram da povedem pomoćnicu, to jest Niku. Odgovor je stigao gotovo odmah. Naravno da smem da je povedem. Emili je obećala da će nas smestiti u susedne sobe. Pitala je da li je u redu da nas smeste u pomoćnu zgradu umesto u zamak. U prizemlju, naravno.

Odgovorio sam da je sasvim u redu. Ali nije. Ono što će se desiti je neverovatno. Krajnje neshvatljivo. To što će moja sestra i Vilijam stupiti u brak mora da je osвета svemira. Ili je možda samo dokaz da postoji zakon prokletstva.

Vilijam Nilsen, moj stari školski drug i bivši saigrač. Danas je osnivač i glavni rukovodilac tehnološkog preduzeća *Vibnet*. Zvuči savremeno, ali oni jedino izračunavaju verovatnoću i učitavaju je u razne internet kladionice.

Kao fudbaleru, predviđali su mu svetlu budućnost, ali odustao je od fudbala i upisao organizacione nauke na Univerzitetu u Lundu. Bilo je krajnje očekivano i što je na neko vreme prekinuo studije, neposredno pre diplomiranja. Zbog toga su se svi iznenadili što je preduzeće koje je osnovao bilo toliko uspešno.

Moj budući zet postao je idol mladim preduzetnicima koji sanjaju o uspehu na polju tehnologije. Vešt je govornik i često gostuje na televiziji. Uglavnom priča o tome kako je uspeo, od opreznih pokušaja u studentskom stanu do predstojećeg izlaska na berzu. Obično se na sav glas hvali kako je sopstvenim trudom stigao do vrha, uvek ističući da je imao težak početak. „Veruj u sebe“ i „Ako želiš, moguće je“ samo su neke od brojnih otrcanih izreka kojima zasipa okolinu.

To mi smeta. Vilijam Nilsen nije imao težak početak. Ne u pravom smislu. Istina, godina nakon diplomiranja možda nije bila baš zabavna, ali tata Krister se uvek našao u blizini. Ribao je i pripremao pozornicu za sina. Krister je kupio Vilijamov studentski stan u centru Lunda za tri miliona kruna, a zatim je nastavio da novčano podržava sina dok je pokretao posao.

Većina ljudi zaboravlja da je Vilijamov poslovni partner Ibe zapravo stajao iza čitave zamisli. Vilijam je samo glavni upravnik i lice preduzeća. Međutim, za rastući broj oduševljenih korisnika to izgleda nije mnogo važno. Vilijam Nilsen se ponaša kao pobednik. Ume da se proda na televiziji i uspeva

da ubedi kladionice širom sveta da koriste platformu *Vibnet* i za to plaćaju nečuvane iznose.

Ne znam koliko puta sam poželeo da ga pozovem i sve mu ispričam. Ne zbog toga što mu želim nešto loše, više ne. Želeo bih samo da podelim teret.

4

.....

MATS

„Kako si, dušo?“

Iza mene je Isobel. Stavlja mi ruke na ramena i nežno ih masira.

„Dobro.“ Prevrćem naopako papir prepun beležaka. „Ali verovatno ću morati da prepisem sve ovo, jedva vidim šta piše.“

Ona se nagne napred i poljubi me u obraz.

„Pa dobro.“ Pusti me. „Ali budi brz. Nemamo ceo dan.“

Otkinem novi papir iz blokčeta i zapisujem, ali zapinjem već u prvom redu. Tekst je prepun precrtanih reči i strelica koje idu u svim pravcima. Preznojavam se, otvaram kutiju sa snusom* koja leži na stolu i uzimam jedan. Šta mi je? Zašto sam ovo odlagao do poslednjeg trenutka?

Nekad sam uživao da držim govore. Obično bih se snalazio na licu mesta i najčešće bih bio veoma uspešan. Međutim, to je bilo pre dosta godina. Današnji događaj je nešto veoma posebno i zahteva dodatno razmišljanje. Kad mladin otac drži govor, ništa ne sme da pođe naopako. Treba da vrca osećanjima, ali da ne zvuči tugaljivo, da bude smešno, ali ne nepristojno. Emili ne sme da sedi među prijateljima i stidi se.

* Nikotinske vrećice u kojima je vlažni mleveni duvan. Stavljaju se između gornje usne i desni, gde pljuvačka rastapa sadržaj kesice. (Prim. prev.)

Iskreno rečeno, voleo bih da je venčanje malo manje raskošno. Ne osećam se prijatno na otmenim događajima i željno iščekujem sledeći vikend, kad će ova predstava biti gotova. Malo toga može da se meri sa sasvim običnim subotama. Nekoliko sati na poslu, možda malo uživanja u bašti, pa pivo ispred televizora.

Kad je Emili došla kući i rekla da izlazi s Vilijamom Nilsonom, ponadao sam se da je u pitanju prolazna veza, ubeđujući sebe kako će to brzo proći. Bili su tako mladi i činilo mi se neverovatnim da će ostati zajedno duže od nekoliko meseci. Još uvek su mladi, ali ljubav je opstala i nisam mogao ništa da uradim povodom toga. Kako bih mogao da sprečim ćerku da se uda za momka kojeg voli, a taj momak je takođe lud za njom?

Očigledno nikad nećemo raskrstiti s porodicom Nilsen. Pomirio sam se s tim, ali Emilina majka to nije prevazišla. Anika je u tom pogledu nepopustljiva.

„Šta radiš, Matse? Sediš i spavaš?“

Isobelina pitanja me trgnu iz razmišljanja. Savijam papir i skidam naočare za čitanje.

„Šta želiš da uradim?“

Ona se smeška i lupka me po glavi vešalicom koju drži u ruci.

„Možeš da počneš tako što ćeš staviti stvari u auto.“

Iznosim torbe do kola. Vraćam se unutra da uzmem sako i čujem Isobel kako pevuši uz pesmu na radiju. Miris pržene slanine širi se po kući – odlučili smo da prezalogajimo nešto jednostavno pre polaska. Provirim u kuhinju i posmatram ženu s kojom živim kako pleše sitnim koracima ispred šporeta. Bluza joj doseže gotovo do biciklističkih pantalona, a dugačka crna kosa je umotana u cvetni šal, verovatno da joj se miris hrane ne bi zadržao u kosi.

„Valjda ćemo večeras zaplesati ispod kristalnog lusteru.“
Držim kesu sa odelom pred sobom. „Ne ide se svaki dan na dvorsko venčanje.“

„Ne zaboravi poklon.“ Isobel podiže pogled s tiganja. „Paket je u ormaru u spavaćoj sobi.“

Ponovo izlazim do automobila, kačim kesu sa odelom preko naslona za glavu na suvozačkom sedištu i proveravam, za svaki slučaj, da li je sako zaista unutra. Košulja i pantalone leže spremne na krevetu, ali nema svrhe da se oblačim pre nego što ručamo. Kad komšijina vrata lupnu s druge strane žive ograde, požurim uz stepenice. Nemam vremena da sad slušam Tomijeve monologe.

Paket zaista leži u ormaru, brižljivo postavljen na vrh gomile pletenih džempera i vešto upakovan prema uobičajenim pravilima. Poklon za venčanje je bio težak zadatak. Šta dati mladom paru koji već ima sve što im je potrebno, a uz to pliva u novcu? Nakon mnogo sati razmišljanja i nekoliko prepirki, odlučili smo se da im poklonimo nešto iz porodičnog nasleđa. Antikvarnu drvenu kutiju s prelepom postavom koju je Isobel nasledila od porodice u Kolumbiji. Emili obično stoji i pipka je svaki put kad je u poseti.

Nemam pojma šta moja bivša supruga namerava da pokloni mladencima. Anika i ja smo završili priču i jedino smo na vezi u izuzetno hitnim slučajevima.

Moj telefon leži na noćnom stočiću. Odlazem paket i proveravam da li je neko zvao. Zahvalan sam što nema poziva od Erika, što verovatno znači da je dobro.

Samo što mi je telefon kliznuo u džep, oglasio se zvuk poruke, pa ga ponovo izvlačim. Samo da nije iz azila za pse. Žena koja je primila Zora i Zitu deluje mi kao neko ko bi me zivkao za svaku sitnicu. Neko ko bi verovatno zahtevao da dođemo i pokupimo ih zbog neke gluposti.

Međutim, nije bila ona. Od hitrog pogleda na ime pošiljaoca talas nelagode zapljusne mi telo.

Osam godina ranije

„Eriče!“ Vilijam pruža ruku visoko u vazduhu. „Ovamo!“

Stoji na terasi s Hampusom, Ibeom i Robinom. Sva četvorica nose pantalone od odela i bele košulje, držeći pivo u ruci. Izgledaju odraslo. Zaista i jesmo odrasli, napunili smo osamnaest prošle godine. Tek sad počinje ono pravo. Život odraslih.

Maturska kapa me svrbi i guram je unazad ka vratu, a tako bih je rado skinuo. Hampus je poslednji u nizu, mi ostali smo se pozdravili s gimnazijom *Petri* u utorak, a ostatak nedelje je protekao sa najmanje po dve zabave svake večeri. Travnjak mi se njiše pod nogama. Možda bi trebalo da malo odmorim, sutra igram utakmicu i moram da budem u pristojnoj formi. S druge strane, maturska nedelja dešava se samo jednom u životu, i kad ćeš imati priliku za zabavu ako ne tad? Sem toga, dodatno me žulja to što su i Vilijam i Ibe u nedelju pozvani u prvu postavu. Zašto bih žrtvovao veće zabave zbog obične utakmice sa omladincima?

Penjem se na trem, pomeram u stranu snop plavih i žutih balona koji lebde u visini lica. Moji drugari su usred rasprave o tome u koji klub da idu večeras.

„*Étage*“, kaže Robin. „*Privé* je za pedere i pripadnike visokog društva.“

Smeju se uglas.

„Jesi li sedeo na njoj?“

Pljusnem Vilijama po prljavoj kapi koja odleti i padne na daščani pod.

„Nosi se.“ Podiže kapu s poda i ceri se. „Ne, vetar ju je oduvao iz prikolice i pravo nasred ulice. Sreća što je niko nije pregazio.“

Posmatram dugačke stolove unutar šatora za žurke. Neko-liko devojaka peva pesmu *Save The World* benda *Svidiš haus mafija*, a smeh odzvanja belim plastičnim zidovima.

„Zar nije trebalo da dođe Sanja?“

Reči lako izlaze kad si opušten.

„Zašto?“ Ibe me mune u nadlakticu. „Ložiš se na nju?“

„Alooo“, kaže Vilijam. „Ko se ne loži na Sanju?“

Osmehujem se znalački, dok se ostali smeju i podižu čaše.

Robin se naginje ka meni.

„Video sam ti sestru i njenu drugaricu... kako se zove... Sila?“

„Sisi“, ispravljam ga.

„E, da.“ Robinov dah mi je topao na uhu. „Baš je dobra riba.“

Teško mi je da zamislim kako bi drugarica moje sestre mogla da bude zgodna. U mojim očima i Sisi i Emili su deca, a iskreno rečeno, ljut sam na Hampusa što ih je pozvao na zabavu. Vilijam pretura po kadi koja stoji uza zid kuće, vadi novo pivo i otvara ga. Pena se prelije preko ruba, on je oliže, pa me zagrlji oko ramena.

„Kako ide, čoveče?“

U istom času je spazim. Ide pravo prema nama puštene kose, u svetložutom miniću.

„Nikad bolje“, kažem i ne mogu da sakrijem osmeh.

Vilijam me pušta i skočim dole na travnjak.

„Zdravo.“ Svaka ćelija u telu mi bruji. „Hoćeš da popiješ nešto? Doneću ti.“

„Može jabukovaču“, osmehne se Sanja. „Možeš li da done- seš jednu i za Jasmin?“

Tek tad primećujem da je tu s drugaricom.

Dok sam doneo jabukovače, obe su nestale. Osvrćem se unaokolo. Je l' se to igraju žmurke? Čini mi se blesavo šetati okolo s dve boce koje niko neće.

U šatoru vlada potpuno ludilo, muzika trešti. Stojim na ulazu i pretražujem stolove, pa ugledam Sisi. Deluje kao da joj je neprijatno dok joj se približavam. Verovatno ima veze s napola popijenim jakim pivom. Ma baš me briga. U devetom razredu su i što se mene tiče mogu da piju, samo da ne preteraju.

„Je l' Emili otišla?“

Moram da vičem kako bi me čula.

„Ne, ona...“ Sisi se naginje u stranu, pokušava da sakrije bocu. „Ona... samo je otišla do ve-cea.“

„A Sanja i njeno društvo? Jesi li ih videla?“

Sisi podiže obrve.

„Ko?“

„Nema veze.“

Spuštam bocu na sto s hranom i izlazim u dvorište s drugom u ruci. Otpijem gutljaj i bacam pogled prema tremu. Mnogo je ljudi tamo, ali više ne vidim Vilijama i ostale. Sanje takođe nema. Gde li je otišla? Nije valjda napustila žurku? Ubode me u želudac pomisao da možda sedi u taksiju na putu do grada. Bez mene.

6

ANIKA

„Nećeš da krenemo kući?“ Gledam muža kako nesigurno korača po trotoaru. Polutama letnje noći spustila se na naselje i svjetla su svuda pogašena, osim kod Nilsenovih. Kroz kuhinjski prozor nazirem Gitan, verovatno pokušava da bar malo pospremi.

„Idi ti, doći ću brzo.“ Mats se pijano smeška. „Samo ćemo da porazgovaramo o opkladama.“

Krister klima glavom.

„Važne stvari, Anika.“ Kreće za Luciferom. Crni terijer povlači povodac, žuri mu se. „Nemoj da brineš. Pripaziću ti na muža.“

Nema smisla prepirati se. Mats je, kao i obično, zaboravio ključeve, i obećavam da ću mu napolju ostaviti rezervne. Zatim nameravam da odem pravo u krevet, odavno nisam toliko čeznula za jastukom.

Razdvajamo se i krećem pešice. Biti pozvan na večeru kod Nilsenovih uvek podrazumeva kasni povratak kući. Gitan sprema neverovatnu hranu, a Krister se postara da ti je čaša uvek puna. Večeras su došli Fariba i Masud i vreme je proletelo. Razgovor se uglavnom vrteo oko naših sinova istog uzrasta. Pričali smo o njihovim životima uopšteno i naročito o tome kako zajedno igraju fudbal. Često na tome završimo.

Pomalo se iznerviram kad se setim Masudove poruke. Momci su tokom proleća dosta vežbali sa prvom postavom kluba, čak su i odigrali nekoliko utakmica s njima. Rano uveče, pomenuli su utakmicu u nedelju. Prema glasinama, trener jedne od omladinskih ekipa u Fudbalskom udruženju Malmea trebalo bi da sedi na tribinama, a priliku da se pokaže pred njim niko ne želi da propusti.

Čitave nedelje sam držala palčeve da Erik bude izabran. Poseta velikog kluba poklapa se s proslavom mature, što nije srećna okolnost, i pre nego što je krenuo na večerašnju proslavu mature, pokušala sam da ga upozorim kako bi trebalo da se uzdrži od alkohola. Nisam sigurna da li je to doprlo do njega.

Kao vođa ekipe prve postave, Masud ima pristup najnovijim podacima i s ponosom je pročitao pozivnice koje su upravo poslate igračima. Na spisku su se našli i Vilijam i Ibe. Erikovo ime je, međutim, blistalo odsustvom, što najverovatnije znači da su ga pozvali na sutrašnju utakmicu omladinske ekipe.

To mi je potpuno neshvatljivo! Nije mi jasno kako treneri razmišljaju. Ibe je sin vođe ekipe, pa takve stvari obično donose prednosti, ali Erik je i brži i jači od Vilijama – a ipak nije izabran.

Naravno, nisam mogla da sedim kod Nilsenovih u gostima i osporavam izbor ekipe. Zapravo, morala sam da za sebe zadržim misli koje su mi prolazile kroz glavu. Kao roditelj, čovek mora da odstupa kad deca napune osamnaest godina i prestane da se meša. Jedina poteškoća je u tome što mi briga zbog Erikovog razočaranja i dalje kida majčinsko srce, a to što je punoletan nema nikakve veze.

Moj sin je dobar. Čak je i jedan od najboljih. Muka je u tome što mu je teško da se probije. Kad se radi o prvoj postavi, Erik i Vilijam se bore za isto mesto, i dok je Vilijam društveni genije, Erik je oduvek bio nekako oprezan, a treneri od pamtiveka biraju samouverene osobe umesto povučениh.

Moja osujećenost preti da preraste u ljutnju, ali nema vajde od uzrujavanja. *Daj mi spokoj da prihvatim ono što ne mogu*

promeniti. Zar se ne kaže tako? Svakako sam uverena da Eriko-vo vreme tek dolazi. Jedino treba da bude strpljiv i ne odustaje.

Ulaz u garažu obavijen je tamom. Možda će se Mats konačno pokrenuti i popraviti spoljnu rasvetu za vikend. Obećao je da će se držati podalje od radnje i subotom i nedeljom. Vi-dećemo kako će to ispasti. Nije lako ostvariti zaradu od male prodavnice i razumem što mora da radi i vikendom i uveče, uprkos tome što je zaposlio kasirku. Međutim, ponekad se pitam da li se on bolje oseća na poslu nego kod kuće. Uvek postoji nešto u radnji što treba popraviti i retko kad deluje naročito tužno zbog toga.

Otključavam vrata, uzimam rezervni ključ i stavljam ga ispod saksije sa zdravcem na stepeništu. Nije baš bogzna kakvo skrovište, ali niko se nije potrudio da smisli nešto bolje.

Sijalica u hodniku vodi me prema kuhinji. Prilazim frižideru i sipam veliku čašu mleka. Mešavina različitih pića – kao i količina – sad je već sasvim primetna. Svetleće brojke na mikrotalasnoj pokazuju da je skoro pola jedan, a zevanje mi razglavljuje vilice.

Prazna čaša završava u sudoperi. Proveravam da li su spoljna vrata zaključana, penjem se na sprat i provirim u Emilinu sobu. Tek tada se setim da spava kod Sisi. Čini mi se da su dogovorile maraton filmova strave i užasa ili nešto tako. Posle nekoliko brzometnih poteza četkicom za zube, konačno je vreme da se uvučem ispod pokrivača. Jedva stignem i da pomislim na tu prokletu utakmicu omladinske ekipe pre nego što me san savlada.

Neprijatan zvuk pronalazi put do mojih snova. Potreban mi je trenutak da shvatim kako zvuk dolazi spolja, iz stvarnog sveta. Moj telefon. Trepćem i teško otvaram kapke. Koliko je sati? Desna ruka mlatara po noćnom ormariću dok zvono na telefonu postaje sve jače. Na kraju ga uhvatim, shvatim da

je 1.17 i istovremeno da Mats nije u krevetu. Odjednom sam potpuno budna i uspravljam se.

„Halo, Anika je!“ Neko teško diše na drugom kraju i od toga se zaledim. „Halo?“ Glas mi zvuči nepoznato. „Ko je to?“

„Zdravo, ovde Patrik...“ Zadihani uzdah, a zatim: „Patrik Svenson.“

Patrik Svenson? Srce mi snažno lupa o grudni koš dok mozak traži objašnjenje, nekakav kontekst.

„Patrik iz broja šesnaest“, nastavlja čovek s druge strane. „Mi imamo šarplaninca Rokija. Je l' me čuješ?“

Roki. Ona slinava zver koja te gotovo odmah napadne kad ga sretneš na ulici. Pred očima mi iskrsne lik njegovog vlasnika. Visok, sportski tip s frizurom kao Zlatan Ibrahimović. Zvuči kao da je napolju i čuje se kao da brzo hoda. Ili trči.

„Da, tu sam.“ U glavi mi bruji i na trenutak mi se učini da ću povratiti. „Šta se... Je l' se nešto desilo?“

Bože dragi.

Ne deca.

Samo da je sve u redu.

„Samo sam hteo... Napolju sam s Rokijem i...“ Šuštanje u slušalici. Patrikov glas se gubi i čini mi se da u pozadini razaznajem više glasova, ljudi viču. „U pitanju je Erik.“ Sad ga opet jasno čujem. „Saobraćajna nesreća... On...“

Ne. Ne Erik.

Ne moj Erik.

Dok me obuzima užas, shvatam kako se zaista dešava, konačno se i to događa – razgovor. Onaj kojeg sam se plašila svakog budnog minuta otkako je rođen. Vrhovi prstiju su mi utrnuti, a telefon mi gotovo klizne iz ruke. „Š... šta se dogodilo? Je l' povređen?“

„Ja...“ Patrik okleva. „Mislim da jeste“, kaže zatim. „Stojimo po strani jer ne želim da priđem preblizu. Upravo ga unose u vozilo hitne pomoći.“

7

MATS

Žurim poslednjih nekoliko koraka, ne zadržavam se uprkos tome što me od svakog udaha peče u plućima. Košulja mi se lepi za leđa, kapljice znoja mi klize u oči i zamućuju svet oko mene. Kad stignem kući, zadržavam se iza žive ograde, saginjem se i oslanjam dlanove na kolena dok mi ubrzani puls postepeno jenjava. Ispravljam se, bacim pogled ka pročelju i vidim da je rasveta upaljena u celoj kući.

Sad kad je neposredna potreba za vazduhom prošla, stvarnost se vraća na pozornicu. Napada me potpuno neočekivano, udarivši me snažno sa strane. Tragam za osloncem, i sledećeg trenutka dopola ležim u živoj ogradi. Potreban mi je ogroman napor da se ponovo uspravim. Pomisao na to kako bi trebalo da držim dijetu i krenem s vežbanjem proleti mi kroz glavu, ali podjednako brzo i nestane.

Prilazim stepenicama, pronalazim ključ ispod saksije i guram ga u bravu. Čim vrata kliznu, Anika pritrči s telefonom u ruci. Obukla je majicu naopako, kosa joj je raščupana, a obrazi mokri od suza.

„Zašto se ne javljaš?“, prekoreva me oštro. „Zvala sam te bezbroj puta. Erik je povređen! U bolnici je!“

„Molim?“ Brišem čelo rukavom košulje. „Šta se dogodilo?“

„Erik!“ Anika me šakama čvrsto drži za ruku. „Erik...“

Ulazim u hodnik, izuvam cipele i oslobađam se stiska.

„Smiri se.“ Pokušavam da joj uhvatim pogled tako što je držim za ramena. „Prvo diši, pa mi onda reci šta se desilo.“

Udiše plitko, uzbuđeno.

„Patrik Svenson je zvaao, naš komšija. Rekao je da je Erik... Događila se nesreća sa autom... Blizu crkve... Ili nešto tako... O bože!“ Morala je da zastane i udahne vazduh. „Patrik je rekao... Rekao je da je Erik povređen.“

Anika mi se sruši u ruke, prislanja lice uz moje grudi ispušta jauk.

„Dodi.“ Povedem suprugu do kuhinje i posadim je na stolicu. „Jesi li sigurna da je u bolnici?“

„Patrik je rekao da je došlo vozilo hitne pomoći.“ Briše nos i skoro ustaje. „Moramo tamo.“

Zadržavam je.

„Pusti me da prvo pozovem i proverim, možda su ga odvezli u Lund ili tako nešto.“

Vadim svoj telefon, tražim hitnu službu Malmea i drhtavim prstom pritiskam reč *Kontakt*. Zvoni mi u uhu. Nakon čitave večnosti začujem glas s druge strane, glas koji veoma spokojno sluša moja nesuvislja pitanja. Obraća mi se prijateljski, opušteno. Kao da se ovako nešto dešava svake noći, što naravno i jeste slučaj ako radiš u bolnici. Čujem kako žena kuca na tastaturi, moli me da pričekam trenutak.

„Šta su rekli?“

Anika više ne sedi na stolici, već se nemirno vrti oko mene i mog telefona. Zavrtim glavom i pokazujem prema uređaju kako bih joj dao do znanja da nismo završili poziv.

Žena ponovno progovara. Slušam je, zahvaljujem na podacima i prekidam vezu.

„Erik je tamo. Ali nije mogla da mi kaže ništa više.“